

УДК 342.518

Ольга Совгиря,

кандидат юридичних наук,
доцент, доцент кафедри конституційного права
юридичного факультету Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

ВИДИ ТА ПРАВОВА ПРИРОДА АКТІВ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ*

У статті аналізуються питання щодо поняття, правової природи та видів актів Кабінету Міністрів України. Обґрунтовується необхідність дослідження саме конституційно-правової природи зазначених актів. Характеризуються ознаки актів Кабінету Міністрів, що дозволяють говорити про них як про окремий вид юридичних актів. Окрема увага у публікації приділяється визначеню місця і властивостей нормативно-правових актів Уряду в системі законодавства України.

Ключові слова: Кабінет Міністрів України, акти Уряду, правова природа актів Уряду, класифікація актів Уряду.

Основна форма реалізації компетенції Уряду**

Традиційно в процесі дослідження актів Кабінету Міністрів України домінує адміністративно-правовий підхід, відповідно до якого вважається, що акти Кабінету Міністрів регламентуються переважно нормами адміністративного права і належать до предмета адміністративного права [1]. Однак на сьогодні в силу низки об'єктивних причин назріла необхідність дослідження конституційно-правової природи актів Кабінету Міністрів України. Серед таких причин слід назвати наступні:

- згідно із чинною Конституцією України Уряд є невід'ємним елементом механізму державної влади та системи стримувань і противаг;
- на виконання своїх повноважень Кабінет Міністрів видає акти, перелік яких закріплений Основним Законом;
- конституційно-правовий статус Уряду регулюється не лише Основним Законом, а й спеціальним «статусним» законом, прийняття якого передбачене Конституцією України;
- процедура видання актів Кабінету Міністрів передбачає участі представни-

ків законодавчої та судової влади України, а також глави держави у процесі підготовки актів Кабінету Міністрів України, їх скасуванні або визнанні недійсними, що безпосередньо породжує конституційно-правові відносини [2];

— законодавчо закріплено цілу низку повноважень Кабінету Міністрів України щодо регулювання суспільних відносин, які входять до структури предмета галузі конституційного права України. Зокрема це відносини, що становлять основи правового статусу людини і громадянина; відносини політико-правового характеру; відносини з приводу організації і діяльності органів державної влади України; відносини з приводу застування урядових нагород та визначення їх статусу [3].

Беззаперечною на сьогодні у науці конституційного права є і теза про те, що акти Уряду є джерелом конституційного права [4].

У літературі під правотворчою діяльністю Уряду пропонується розуміти форму його діяльності, спрямовану на створення, зміну та припинення дії правових норм, за допомогою яких реалізуються його задачі та функції. Вона складається із таких видів: участь у законотворчому процесі; власне нормотворчість у рамках

* Рекомендовано до друку кафедрою конституційного права юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

** Внутрішню рубрикацію тексту (підзаголовки) здійснено редакцією.

своєї компетенції; участь у нормотворчій діяльності Президента [5]. Саме другий вид правотворчої діяльності Уряду, тобто його нормотворчість у рамках своєї компетенції, буде предметом нашого дослідження.

Вважаємо, що слід погодитися із позицією, згідно із якою саме прийняття правових актів є основною формою реалізації компетенції Кабінету Міністрів [6]. При цьому об'єднання в одних і тих самих органах виконавчої влади правовстановчих та правореалізуючих повноважень зазвичай має деякі негативні наслідки, що проявляються в урахуванні в підзаконних нормах здебільшого державницьких інтересів, а не інтересів людини та громадянина [7].

Функція нормовстановлення є однією із найважливіших функцій уряду, яка закріплюється за ним усіма конституціями. Рішення уряду можуть мати характер політичних директив, прийматися як нормативно-правові акти або вноситися до парламенту як законопроекти. Нормативно-правові акти уряду можуть видаватися від імені його глави (президентська республіка, дуалістична та абсолютна монархії) або від імені всього уряду. У будь-якому разі такі акти підписує глава уряду. Зміст урядової нормотворчості становить видання урядом нормативно-правових актів за трьома основними напрямами: у межах власної компетенції на виконання законодавчо встановлених функцій і повноважень; на основі та на виконання прийнятих парламентом законів; у порядку делегованого законодавства. У будь-якій країні нормативно-правові акти органів виконавчої влади є найбільшою за обсягом складовою частиною національного законодавства (як сукупності всіх нормативно-правових актів) [8].

Місце і властивості нормативно-правових актів Уряду в системі законодавства України обумовлюються їх організаційно-виконавською сутністю, спрямованістю на розвиток, конкретизацію положень законів України та указів Президента України. Закріплений в Конституції України статус Кабінету Міністрів України як вищого в системі органів виконавчої влади (ч. 1 ст. 113) вказує одночасно й на верховенство його актів у механізмі підзаконного правового регулювання, здійснюваного нижчестоящими органами виконавчої влади, необхідність

чіткого і послідовного виконання приписів цих джерел права міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади, іх територіальними управліннями, місцевими державними адміністраціями, у тому числі при виданні ними відповідних актів управління. Нормативно-правові акти Уряду посідають наступну після указів Президента України сходинку в ієрархії підзаконних нормативно-правових актів [9].

Акт Кабінету Міністрів України, як і акти інших органів державної влади України, належить до категорії «юридичні акти» і може бути визначений як офіційний документ, що видається державним органом, посадовою особою в межах їх компетенції у встановленій законом формі і має зобов'язуючу силу [10].

Проте, як доречно зазначає Д. М. Бахрах, акти Кабінету Міністрів характеризуються певними ознаками, які дозволяють нам говорити про них як про окремий вид юридичних актів:

- акти Кабінету Міністрів — це виконавчі, підзаконні акти, які деталізують і конкретизують окремі положення законів і указів Президента;

- серед актів Кабінету Міністрів є багато актів міжгалузевого, загальнорегламентаційного характеру, які регулюють різноманітні сфери і галузі життя країни;

- акти Кабінету Міністрів посідають найвищу сходинку в ієрархії актів виконавчої влади і виступають фундаментальною основою для відомчих нормативних актів;

- акти Кабінету Міністрів обов'язкові для виконання на всій території країни;

- виконання актів Кабінету Міністрів забезпечуються системою органів державної влади [11].

Особливості підзаконних нормативно-правових актів

Традиційно акти Уряду поділяють на нормативно-правові та індивідуальні (ненормативні). Також у літературі пропонується виділяти змішані акти, в яких можуть мати місце як нормативні, так і індивідуальні розпорядження, адресовані конкретному суб'єкту управлінської діяльності, розпорядження або рішення з конкретної управлінської справи) [12].

Акти Кабінету Міністрів України є

підзаконними актами. Тому характеризувати сутність зазначених актів неможливо без з'ясування поняття підзаконних актів.

За період з 16.07.1990 р. (з дня прийняття Декларації про державний суверенітет України) по 01.07.2007 р. Кабінетом Міністрів України було прийнято 11965 постанов і 805 розпоряджень, які мали нормативно-правовий характер, і тому вони були занесені до Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів. (Крім того, в 1992—1993 роках Кабінетом Міністрів України було прийнято 83 декрети, що мали силу закону). Для порівняння, за цей же період Верховною Радою було прийнято 3372 закони [13]. Таким чином, в силу того, що велика кількість необхідних законів узагалі відсутня, в багатьох з існуючих не досягнута бажана глибина регулювання суспільних відносин, норми законів часто залишаються абстрактними, нормами-принципами, підзаконне регулювання в наш час є більш поширеним, ніж законодавче [14].

Підзаконні нормативно-правові акти є різновидом нормативно-правових актів, які видаються уповноваженими органами публічного управління на основі та на виконання положень законів, відповідно до них, для їх подальшої конкретизації та розвитку. Основні відмінності цих джерел права від законів є наступними: 1) підзаконні нормативно-правові акти в системі механізму діяльності органів державної влади видаються головними чином органами виконавчої влади, які не формуються народом України безпосередньо, тоді як закони — виключно представницьким органом державної влади (парламентом); 2) закони є основним проявом реалізації компетенції законодавчої влади, а підзаконні нормативно-правові акти — виконавчих функцій держави, завдань виконавчої гілки влади; 3) підзаконні нормативно-правові акти, на відміну від законів, можуть бути більш оперативно змінені, доповнені або скасовані; 4) підзаконними нормативно-правовими актами врегульовується все різноманіття суспільних відносин, що виникають між людьми та організаціями, органами влади, законами ж — тільки основні, коло яких загалом окреслюється у ст. 92 Конституції України; 5) закони виступають основою для підзаконного правового регулю-

вання. Підзаконні джерела права конкретизують, розвивають положення законів, визначають процедури їх реалізації; 6) підзаконні нормативно-правові акти мають меншу юридичну силу порівняно із законами; 7) підзаконні нормативно-правові акти, як правило, розраховані на менш тривалий період чинності, є менш стабільними [15].

У якості проблемного слід виділити питання щодо законності змісту підзаконних нормативно-правових актів.

У першу чергу, зміст підзаконних нормативно-правових актів слід визнати у зв'язку із таким поняттям, як обсяг підзаконної нормотворчості Уряду. У літературі із цього приводу відзначається, що, враховуючи обмеженість предмета виключного законодавчого регулювання, здійснюваного Верховною Радою України, та компетенції Президента України, лише в межах якої ними можуть видаватися акти, залишається найширший простір для регламентації суспільних відносин, які можуть бути визначені як конституційна «презумпція компетенції» Кабінету Міністрів України. При цьому має дотримуватися вимога щодо невтручання адміністративного механізму у предмет виключного законодавчого відання Верховної Ради України [16].

Безумовно, обмеження нормотворчої компетенції уряду може привести до того, що не лише він, а й вся вертикаль виконавчої влади стане фактично недієздатною. Однак є й інший бік проблеми, який полягає у тому, що численні підзаконні акти, які видаються органами виконавчої влади, мають органічно входити до вже існуючої в державі системи законодавства, не спричиняючи таких феноменів, як звуження чи заперечення конституційних прав громадян, суперечність законам України чи Конституції і т. д. Серед способів вирішення цієї проблеми можна виділити чітке визначення кола нормативно-правових актів, що приймаються урядом, здійснення їх державної реєстрації [17].

Дискусійно, з нашої точки зору, є позиція, відповідно до якої урядова нормотворчість виправдана лише у межах повноважень, спеціально делегованих законодавцем з конкретного питання, інакше, будучи наділеними «силовими» повноваженнями, такі органи будуть домінувати в апараті держави [18]. За та-

кого підходу Уряд буде позбавлений можливості виконувати своє основне призначення у системі органів влади — оперативно реагувати та вирішувати проблеми організації життедіяльності держави.

Відповідно до ч. 1 ст. 117 Основного Закону Кабінет Міністрів України видає постанови і розпорядження *в межах своєї компетенції* (курсив наш. — О. С.). При цьому обсяг останньої у частині функцій визначається Конституцією та законами України, актами Президента України (п. 10 ст. 2 Закону України «Про Кабінет Міністрів України»), а у частині повноважень — Конституцією та законами України (ч. 2 ст. 20 Закону).

Таким чином, законодавче визначення меж компетенції Уряду дає підстави для висновку про існування «презумпції компетенції» Уряду, що обмежена рамками тих нормативних актів, якими вона визначається, а також законодавчо визначеними повноваженнями інших суб'єктів правотворчості — парламенту та глави держави.

У випадку виникнення спору щодо суб'єкта реалізації певного повноваження на етапі розробки правового акта ефективним механізмом його розв'язання могло би бути проведення відповідних правових експертіз. У зв'язку із чим слід підтримати пропозицію прийняття Закон України «Про нормотворчі експертизи» [19].

Класифікація актів Уряду

Значна кількість актів Уряду зумовлює необхідність їх класифікації з метою найповнішого дослідження конкретних видів.

Як було зазначено, за Конституцією України виділяються такі види актів Уряду, як постанови і розпорядження (ст. 117) та відзначається, що окрім з них можуть носити нормативно-правовий характер. За Законом України «Про Кабінет Міністрів України» від 07.10.2010 р., зі змінами, знаходимо також саме розмежування (ст. 50). Однак за Законом має місце також посилення на регуляторні акти (ч. 4 ст. 50); положення, що затверджуються урядом (п. 6 ч. 1 ст. 20, ч. 5 ст. 21, ч. 1 ст. 24, ч. 10 ст. 48); типові положення, що затверджуються Кабінетом Міністром (ч. 6 ст. 23); регламент (ч. 3 ст. 4, ч. 6 ст. 23).

Що стосується програм як виду актів Уряду, то відповідно до п. 4 ст. 2 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» одним із завдань Кабінету Міністрів України є розроблення і виконання загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального, культурного розвитку, охорони довкілля, а також розроблення, затвердження і виконання інших державних цільових програм. Крім того, відповідно до ст. 10 Закону, Прем'єр-міністром України подається до Верховної Ради України Програма діяльності Кабінету Міністрів України. Стосовно тих програм, які безпосередньо затверджують Уряд, то відповідно до Закону такими програмами є: державні програми в сфері зовнішньополітичної діяльності України (п. 4 ч. 1 ст. 20); державні програми з питань національної безпеки (п. 5 ч. 1 ст. 20). Крім того, у ч. 1 ст. 47 Закону знаходимо посилання на такий вид актів, що подаються на розгляд Уряду, як концепції.

З нашої точки зору, при визначенні видів актів Уряду потрібно виходити зі змісту Конституції України, відповідно до ч. 2 ст. 19 якої органи державної влади зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Отже, за формою правовими актами Уряду слід вважати лише постанови та розпорядження.

Щодо законодавчого закріплення видів актів Уряду за змістом, слід наголосити на існуючій суперечності між актами Уряду в частині того, які питання мають регулюватися його постановами. Так, відповідно до параграфу 39 Регламенту Кабінету Міністрів України, постанови Кабінету Міністрів видаються з питань: затвердження положення, статуту, порядку, регламенту, правил, методики та в інших випадках, коли суспільні відносини потребують нормативно-правового врегулювання; затвердження, прийняття міжнародного договору або приєднання до нього, тоді як відповідно до Правил підготовки проектів актів Кабінету Міністрів України, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 06.09.2005 р. № 870, зі змінами [20], проект постанови Кабінету Міністрів України готується у разі: затвердження положення або іншого нормативно-правового акта; затвердження, прийняття або приєднання до міжнарод-

них договорів; внесення змін до тексту постанов Кабінету Міністрів України, затверджених ними положень або інших нормативно-правових актів; визнання такими, що втратили чинність, постанов Кабінету Міністрів України, або їх скасування.

Вважаємо, що, по-перше, питання змісту постанов та розпоряджень Уряду не повинно бути предметом регулювання Правил, а має визначатися у Регламенті Кабінету Міністрів, а по-друге, у сучасному стані правового регулювання зазначеного питання наведений перелік актів, з яких приймаються постанови та розпорядження, потребує уніфікації.

З огляду на це вважаємо цілком слушним підхід до цього питання, закріплений за Регламентом Кабінету Міністрів України, відповідно до якого постанови Кабінету Міністрів видаються, зокрема, з питань затвердження положення, статуту, порядку, регламенту, правил, методики (параграф 39), а розпорядження Кабінету Міністрів видаються, у тому числі, з питань схвалення програми, плану заходів, концепції реалізації державної політики у відповідній сфері, концепції державної цільової програми та концепції закону, директив, урядової заяви, листа, звернення, декларації, меморандуму тощо (параграф 40).

Однак вважаємо, що текст Регламенту Кабінету Міністрів України (при найміні поки не прийнятий Закон України «Про нормативно-правові акти») має бути доповнений визначенням видів документів, що затверджуються відповідно постановою або розпорядженням.

Так, за проектом Закону України «Про нормативно-правові акти» (реєстр. № 7409 від 01.12.2010 р.) [21], пропонуються такі визначення: інструкція — акт, що детально визначає зміст і методику правового регулювання у певній сфері суспільних відносин; правила — акт, який конкретизує норми права загального характеру з метою регулювання поведінки суб’єктів правовідносин у певних галузях законодавства і вирішує процедурні питання; порядок — акт, що встановлює механізм реалізації прав та обов’язків фізичних і юридичних осіб, процедуру застосування нормативно-правового акта та умови провадження певної діяльності; регламент — акт органу державної влади, що визначає порядок і процедуру діяльності відповідного

органу та його структурних підрозділів; статут, положення — акт, що визначає статус, обсяг повноважень органів виконавчої влади, інших органів державної влади і органів місцевого самоврядування, крім випадків коли ці терміни визначені законами по-іншому. При цьому в ч. 4 ст. 6 зазначеного законопроекту вміщено надзвичайно актуальне положення про те, що складовою частиною нормативно-правових актів можуть бути правила, порядок, регламент, статут, положення, інструкція, які мають однакову юридичну силу з нормативно-правовими актами, що їх затверджують.

У літературі пропонуються й інші класифікації нормативно-правових актів Уряду: 1) за формою — основні (постанови) та вторинні (статути, положення, програми, правила, інструкції тощо); 2) за предметною ознакою (тобто за сферою суспільних відносин, на врегулювання яких акт видається); 3) акти, які приймаються в порядку реалізації власної компетенції Уряду, і ті, які видаються при виконанні делегованих повноважень, коли Кабінет Міністрів України на це спеціально уповноважують положення законів і указів Президента України; 4) за територією дії — ті, які діють у межах всієї території України, та акти, регулятивний вплив яких поширюється лише на окремі адміністративно-територіальні одиниці (регіони) [22].

Д. М. Бахрах класифікує постанови уряду за критерієм функціонального призначення, за яким вони можуть бути: регламентарними, тобто встановлювати правила діяльності або порядок реалізації прав і обов’язків громадян і організацій; статутними, тобто закріплювати правове положення органів виконавчої влади; правоупноважуючими, тобто уповноважувати державні органи та їх посадових осіб на вчинення визначених дій; внутрішньоорганізаційними, тобто визначати діяльність апарату уряду; програмно-цільовими, тобто забезпечувати економічні, соціальні і правові умови розвитку визначених сфер і галузей життедіяльності [23].

Погоджуючись із можливістю існування наведених класифікацій актів Уряду, зокрема із навчальною та методологічною метою, вважаємо, що існуючи спроби розмежування нормативно-правових актів за предметною ознакою у

більшості свої будуть неповними через охарактеризовану нами вище «презумпцію компетенції» Уряду.

В якості окремого виду актів Уряду слід виділити акти, що не мають правового характеру (наприклад звернення, заяви). Так, відповідно до ст. 23 Федерального конституційного закону «Про Уряд Російської Федерації» від 17.12.1997 р. № 2-ФКЗ, зі змінами [24], Уряд Російської Федерації вправі приймати звернення, заяви та інші акти, що не мають правового характеру. Опосередковано можливість прийняття таких актів Урядом закріплена і в Україні. Так, відповідно до ч. 1 ст. 32 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» Кабінет Міністрів України в межах, установлених законом, забезпечує Уповноваженому Верховної Ради України з прав людини доступ до актів *та інших документів* (курсив наш. — О. С.) Кабінету Міністрів України.

Висновки

Отже, говорячи про види актів Кабінету Міністрів України, слід зазначити, що за формою такі акти можуть бути лише постановами та розпорядженнями, як це передбачено Основним Законом. Що ж стосується змісту актів, що мають форму постанов та розпоряджень Уряду, то він повинен, по-перше, визначатися підзаконним характером актів Уряду, а по-друге, у законодавстві не повинен міститися вичерпний перелік тих актів Кабінету Міністрів за змістом, що повинен ним затверджуватися (у законодавстві можуть бути названі основні види таких актів — положення, статут, порядок, регламент, правила, методика). Інакше це обмежуватиме урядову нормотворчість та не дозволить вищому органу виконавчої влади оперативно вирішувати поточні питання життєдіяльності суспільства та держави.

ПРИМІТКИ

1. Чикурлій С. О. Конституційно-правовий статус органів виконавчої влади України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02 / Сергій Олександрович Чикурлій. — К., 2008. — С. 121—122.
2. Там само. — С. 140.
3. Там само. — С. 173.
4. Про це стверджується, зокрема, у таких дослідженнях: Кутафин О. Е. Предмет конституційного права / О. Е. Кутафин. — М. : Юристъ, 2001. — С. 210; Погорілко В. Ф. Конституційне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. / В. Ф. Погорілко, В. Л. Федоренко ; за ред. В. Ф. Погорілка. — К. : Юридична думка, 2006.
5. Сафінов К. Б. Правительство Республики Казахстан: функции, созидательно-организаторская и правоустановлюющая его деятельность на переходном этапе : автореф. дис. на соискание учен. степени докт. юрид. наук : 12.00.02 «Конституционное право; муниципальное право; административное право; финансовое право» / К. Б. Сафінов. — Алматы, 2002. — С. 32.
6. Виконавча влада і адміністративне право / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. — К. : Ін Юре, 2002. — С. 250.
7. Голосінченко Д. І. Теорія повноважень, їх регулювання та розподіл у процесі міжнародної інтеграції : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. юрид. наук : 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових вчень» / Д. І. Голосінченко. — К., 2010. — С. 160.
11. Чикурлій С. О. Зазнач. праця. — С. 122.
8. Шляхтун П. П. Конституційне право України : підручник / П. П. Шляхтун. — К. : Освіта України ; КНТ, 2008. — С. 434.
9. Горбунова Л. М. Принцип законності у нормотворчій діяльності органів виконавчої влади : монографія / Л. М. Горбунова. — К. : Юрінком Интер, 2008. — С. 78—79.
10. Большой юридический словарь / под ред. А. Я. Сухарева, В. Е. Крутских. — 2-е изд., перераб. и доп. — М. : ИНФРА-М, 2001. — С. 121—122.
11. Чикурлій С. О. Зазнач. праця. — С. 122.
12. Стефанюк В. Правові акти управління / В. Стефанюк // Право України. — 2003. — № 7. — С. 5.
13. Горбунова Л. М. Зазнач. праця. — С. 121.
14. Там само. — С. 123.

15. Там само. — С. 178—179.
16. Мартинюк Р. С. Реалізація принципу поділу влади в сучасній Україні: політико-правовий аналіз / Р. С. Мартинюк. — Острог : Вид-во Нац. ун-ту «Острозька академія», 2007. — С. 216.
17. Коваленко А. А. Розвиток виконавчої влади в Україні на сучасному етапі: теорія та практика : монографія / А. А. Коваленко. — К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2002. — 285—287.
18. Четвернин В. А. Государство: сущность, понятие, структура, функции / В. А. Четвернин // Проблемы общей теории права и государства : учеб. для вузов / под общ. ред. В. С. Нерсесянца. — М. : НОРМА, 2008. — С. 73.
19. Горбунова Л. М. Зазнач. праця. — С. 179—180.
20. Правила підготовки проектів актів Кабінету Міністрів України, затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 06.09.2005 р. № 870, зі змінами // Офіційний вісник України. — 2005. — № 36. — С. 45.
21. Проект Закону України «Про нормативно-правові акти» (реєстр. № 7409 від 01.12.2010 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=39123.
22. Горбунова Л. М. Зазнач. праця. — С. 93—94.
23. Чикурлій С. О. Зазнач. праця. — С. 128.
24. Административное право : учебник / под ред. Л. Л. Попова. — М. : Юристъ, 2002. — С. 153.

Совгиря Ольга. Виды и правовая природа актов Кабинета Министров Украины.
 В статье анализируются вопросы относительно понятия, правовой природы и видов актов Кабинета Министров Украины. Обосновывается необходимость исследования именно конституционно-правовой природы указанных актов. Характеризуются признаки актов Кабинета Министров, которые позволяют говорить о них как об отдельном виде юридических актов. Отдельное внимание в публикации уделяется определению места и свойств нормативно-правовых актов Правительства в системе законодательства Украины.

Ключевые слова: Кабинет Министров Украины, акты Правительства, правовая природа актов Правительства, классификация актов Правительства.

Sovgiria Olga. Taxonomy and legal nature of acts of the Cabinet of Ministers of Ukraine.
 The article examines issues covering the concept, legal nature and taxonomy of acts of the Cabinet of Ministers of Ukraine. The author claims that these acts shall be studied with respect to their constitutional legal nature. It is approved that keeping in mind attributes of the mentioned acts we shall treat them as a separate type of legal acts. This article focuses on the place and features of acts of the Government in legislative system of Ukraine.

Key words: Cabinet of Ministers of Ukraine, acts of Government, the legal nature of acts of the Government, the classification of the Government's acts.